

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko Gminie S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, uważając, że jest ona oczywiście uzasadniona, choć brak przekonującego wyводу zawartego w skardze kasacyjnej idącego w tym kierunku. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Zgodzić się trzeba, że na tle stanu faktycznego tej sprawy, zwłaszcza w świetle dorobku

orzecniczego dotyczącego art. 647¹ § 2 k.p.c., może budzić wątpliwości, czy inwestor wyraził w sposób dorozumiany zgodę na wykonanie prac przez podwykonawcę, jeśli przyjąć, że dla wyrażenia zgody powinien mieć świadomość co do tego, kim jest podwykonawca, oraz co do treści zawartej z nim umowy. O ile raczej nie powinno budzić wątpliwości, że miał świadomość co do osoby podwykonawcy, o tyle nie jest w pełni jasne, czy znał treść umowy między wykonawcą a podwykonawcą. Tym niemniej w tym zakresie można by co najwyżej czynić rozważania w ramach rozpatrywania zarzutu kasacyjnego. Niewątpliwie przyjęcie konkretnego stanowiska przez Sąd *meriti* mieści się w kanonach sztuki prawniczej, zatem nie doszło do oczywiście nieprawidłowego zinterpretowania czy zastosowania prawa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

I.n